

Vsi ljudje vse vedó. Ljudje vsi bratje, bratje vsi národi. Kdor ubogim daruje, Bogú posojuje. Naj bolja luč je Bog. Bodi še tako dragega, mimo čiste duše, ni nič. Greh je v dve plati oster meč. Blagor mu, kdor v Gospoda zaupa, čigar svest je Bog! Spomin je sercalo, ki v njem obličje lastno ogleduješ. Za ljubo imej deželo, kjer si rojen, koder si kruh sluzil, in kamor še za kruhom pojdeš! Tudi počasi se daleč pride. Skušnja je pregovore rodila, poterdila in ohranila.

Sodba o leskovici.

Učitelj J. v I. je imel polno polno šolo, in kjer je polna šola, je tudi polno nerodnosti, ktere mora učitelj pri slabo odrejenih otrocih če ne drugače tudi z leskovim mazilom odpravljati. Učitelj J. tedaj enkrat nekoga nepokornega dečka dobro s palico namaže. Mati slabo odrejenega otroka gre učitelja k sodnji tožit. Zdravnik pogleda dečka, in vidi, da nima druge škode na životu, kakor da je dobro napisan. Slabo se že godí učitelju, in kmali bi bila iztekla huda sodba zanj, da je kriv in da bi zapadel kazni; toda oglasi se učiteljev zagovornik in (argumentum ad hominem) vpraša pričujoče gospode sodnike, če je kateri med njimi, ki bi v svojih mladih letih že ne bil dobil kterikrat takega mazila, in koliko mu je to koristilo itd., ter sklene: »Če iz očitnih sol veržete palico in ne rabite za zdravilo več leskove masti, pa zaprite šole, ker množico razuzdanih otrok večkrat ne krotí in ne ukrotí drugega, kakor to — sicer žalostno in grenko — pa prav tečno in zdatno zdravilo«. Sodniki se premislijo, in učitelja popolnoma oprostijo. — To je resnična zgodba; prevdarite pa, ljubi tovarši učitelji: kdaj, pri kom in koliko se sme rabiti to šolsko zdravilo!

—o—

S o n e t.

Naj bil v ozidji tvojem bi, Ljubljana,
 Iskal v deželi Lahov sreče raja,
 Kjer ljuba večna se pomlad obhaja,
 Na Jutrovem, kjer rase sladka mana, —
 Bi bila moč mi kraljevati dana,
 Svetá bi vžival slast — prislá bi graja,
 Za Eve greh, nikomur ne zataja,
 Rodila, ki ga je — terpljenja rana.
 Povsod bi bile zvéste mi sestrice
 Bridkost in radost kot verstne kraljice, —
 Sej sreče niso zvezde mi sijale.

Tù, kamor me osoda je vmestila,
Živeti dalje tukaj naj bi me pustila,
Če složnost, mir, — roké si bote dale!

Ivan Tomšič.

Narava in človek

v svoji pravi složnosti.

Spisal Živkov.

(Dalje.)

Sila zanimiv in pa dve gibe važen je pes Parad, ker ga ne kinča samo iskrena ljubezen in zvestoba, ktera se rada pri peseh narajma, temuč tudi preizversten glazben posluh.

O začetku francoskega punta namreč je dirjal vsaki dan neki pes k paradi pred kraljevo palačo, in se je deržal igravcev, ter hodil in postajal kraj njih. Po paradi je odbežal, pa je drugi dan zopet ob pravem času pribežal k ljubim igravcem. S tem se jim prikupi, kerstijo ga Parad, ga kermijo in vzajemno k obedu vabijo. Kteri ga hoče kraj sebe imeti, ga gladi, in mu reče: „Parad, danes obedovaš pri meni!“ Na to gre pes ž njim, se najé, in se zopet poslovi, da bi po svojem nagonu k petju, igri ali v drugo gledišče prav prišel, kjer se je k muzikašem v kak kot stisnil, in je še le po igri odhajal. Ta muzični pes je pa tako le poginil: Šel je z muzikaši nekega polka na Laško, in je imel posebno rad slovečega Desja (Desaix). Ko mu tega miljenca v bitvi marenžkej 14. junija l. 1800. krogla ubije, plane k umirajočemu, in najde v tem hipu po drugi krogli tudi on svojo smert.

Omenim še, da nektera žival tudi igra na orodje; drugim je to le spodtika. Naj pripravniša je opica. Na starih podobah se vidi, kako piska na žveglo ali brenka na strune. Egipčani so pesjoglavno opico učili čerke, ples, piskati in brenkati. S tem si je denarje služila, in jih je vtikala v mošnjo, ktera ji je z rame visela. Vidil sem tudi opico prav dobro kučjašiti, v levici vajet, v desnici bič. Kaj takega se še sihdob vidi. V Parizu je ena na gosle godla. Škoda, da ni povedano kako, kar je bilo naj važneje. Naj beržeje ni preizverstno godla, pa dovolj, če ni bilo slabše od človeškega početnika.

19.

Starsa žival uči in odgoja mlade. Pri živali ni vse prirojen nagon, kakor nekteri mislijo. To že so starodavniki za-